

Quins pardals t'ixen de la boca
quan em convides indulgent
al temerari sacrifici quotidià
d'enrolar-me a la deriva
amb la sal de la teua ombra
en aquest bes pietós i segrestat
del que diàriament paguem un rescat
en les fronteres de l'amor
als mercaders dels somnis,
als contrabandistes del terror
i als traficants del bé.

Quins pardals t'ixen de la boca
quan ells incrusten pòlisses i aranzels,
xecs, comptes i balanços generals,
quan argumenten com un déu
els avantatges o els inconvenients d'arribar a ser
el que ningú mai no ha sigut;
precinten violència i sexe contra tots els dubtes
i, més encara, contra totes les estadístiques,
i erigeixen estàtues vanes perquè la seua memòria
administre esta història única on els morts
ja no esgrimeixen davant del món les seues ferides
ni repeteixen els seus ecos més d'una vegada.

A tu t'ixen pardals de la boca
quan crides i quan beses.

I a mi m'agrada que així dure.

Jo els pose a viure esmolats
en els meus llavis abans que volen
en direcció a aquella illa anònima
que assagem sempre al peu
de la lletra, amb prodigiosa calma,
sense esperar res a canvi.